

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยห้าสิบเอ็ด

สัญลักษณ์ของพระวิหาร: การเปิดเผยความสลับแห่งสายสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์

Jeff Pippenger

2024-03-22

ไม่เท่าทั้งสองอันถูกรวมเข้าด้วยกันเพื่อให้กลายเป็นพระวิหารหนึ่งเดียว

เลขสี่สิบหกเป็นสัญลักษณ์ของพระวิหาร

และเวลาที่คั่นระหว่างการเป็นเชลยของอาณาจักรเหนือกับการเป็นเชลยของอาณาจักรใต้ก็คือสี่สิบหกปี

เมื่อการเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาสิ้นสุดลงในวาระสุดท้ายในปี 1798

ก็เป็นช่วงสี่สิบหกปีที่รวมไม่เท่าทั้งสองอันเข้าเป็นพระวิหาร จาก 723 ปีก่อน ค.ศ. ถึง 677 ปีก่อน ค.ศ.

พระวิหารถูกทำลายลงและถูกเหยียบย่ำ ในปี 1798 การเหยียบย่ำสิ้นสุดลง และภายในปี 1844

พระวิหารก็ได้ถูกสถาปนาขึ้น ณ ที่นั้น พวกเขาจะต้องกลายเป็นประชาชาติเดียว มีกษัตริย์องค์เดียว

และหยุดกระทำบาปเป็นนิตย์ นั่นคือแผนการ แต่การกบฏในปี 1863 ได้เลื่อนแผนการนั้นออกไปถึงปี 2001

เปาโลระบุว่าคริสตจักรคือกาย และพระคริสต์คือศีรษะ และเปาโลใช้กายเป็นสัญลักษณ์ของเนื้อหนัง สำหรับเปาโล คำว่า "เนื้อหนัง" และ "กาย" เป็นคำที่ใช้แทนกันได้

เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ท่านก็ต้องตาย

แต่ถ้าโดยพระวิญญาณท่านทำลายกิจการของกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตอยู่ โรม 8:13

แบบแผนของพระวิหารมนุษย์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของแบบแผนแห่งพระวิหารของพระเจ้า

ร่างกายซึ่งเป็นคริสตจักรนั้น เทียบได้กับเนื้อหนังในพระวิหารของปัจเจกบุคคล

ในพระวิหารของปัจเจกบุคคลนั้น จิตใจเป็นศีรษะ และร่างกายเป็นเนื้อหนัง

เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ เป็นเนื้อของพระองค์ และเป็นกระดูกของพระองค์

เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะละบิดามารดาของตน และจะผูกพันอยู่กับภรรยาของตน

และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน นี่เป็นความลึกลับอันยิ่งใหญ่

แต่ข้าพเจ้ากล่าวถึงพระคริสต์และคริสตจักร เอเฟซัส 5:30-32

พระวิหารซึ่งยอห์นจะต้องวัดนั้น เมื่อการเป่าแตรของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของพระราชกิจในการทำให้ความสลับของพระเจ้าสำเร็จถึงที่สุด ก็คือพระวิหารของพระเจ้า

แต่พระวิหารของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาแห่งพระวิหารของพระเจ้า

สิ่งทั้งสองนี้เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนกันได้ โมเสสอยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบหกวัน

เมื่อเขาได้รับการสำแดงแบบอย่างซึ่งเขาจะต้องใช้ในการตั้งพลับพลาแห่งโลก

แบบอย่างนั้นถูกรับมาจากพระวิหารแห่งสวรรค์

พระคริสต์ทรงเป็นพระวิหารแห่งสวรรค์ ซึ่งทรงสำแดงในเนื้อหนัง

และพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของพระวิหารฝ่ายมนุษย์ เพราะมนุษย์ถูกทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ แบบอย่างของพระวิหารฝ่ายมนุษย์จึงถูกแสดงไว้ด้วยโครโมโซมสี่สิบหกแห่ง

พระวิหารทั้งหลายสามารถใช้แทนกันได้ในเชิงพยากรณ์ ฉะนั้น

พระวิหารที่ยอห์นได้รับคำสั่งให้วัดจึงประกอบด้วยเพียงสองห้องเท่านั้น โดยไม่มีลาน

ห้องแรกเป็นภาพแทนของพระวิหารฝ่ายมนุษย์ คือคริสตจักร (เจ้าสาว) ชนชาติ กาย ซึ่งก็คือเนื้อหนัง

ห้องที่สองเป็นภาพแทนของพระวิหารฝ่ายพระเจ้า คือเจ้าบ่าว กษัตริย์ ศีรษะ ซึ่งก็คือจิตใจ

และถ้าความคิดของจิตใจได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ความรู้สึกของเราก็จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วย
ทั้งนี้เพราะจิตใจเป็นธรรมชาติที่สูงกว่า

ซึ่งควบคุมธรรมชาติทั้งสองประการที่ประกอบขึ้นเป็นความเป็นมนุษย์ของเรา “พลังความสามารถ”
ที่ได้รับการออกแบบไว้ให้เป็นส่วนหนึ่งแห่งภาวะความเป็นอยู่ของเรา “ในระดับหนึ่ง” ก็ “คล้ายคลึงกับสิ่งที่”
พระคริสต์ “ทรงมี” เพราะเราถูกทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ และเรา
“ควรเพียรพยายามอย่างจริงจังที่จะพัฒนา” “พลังความสามารถ” เหล่านั้น

อำนาจทั้งหลายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติที่สูงกว่า หรือจิตใจของมนุษย์ ได้แก่ การตัดสินใจ ความทรงจำ
มโนธรรม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเจตจำนง

“หลายคนกำลังถามว่า ‘ข้าพเจ้าจะมอบกายตนเองแด่พระเจ้าได้อย่างไร?’

ท่านปรารถนาจะถวายตนเองแด่พระองค์ แต่ท่านอ่อนแอในกำลังฝ่ายศีลธรรม ตกเป็นทาสของความสงสัย
และถูกรอบงำโดยนิสัยทั้งหลายแห่งชีวิตที่เป็นบาปของท่าน

คำสัญญาและความตั้งใจแน่วแน่ของท่านก็เป็นจุดเชื่อที่ทำให้ตัวทรยศ ท่านไม่อาจควบคุมความคิด
แรงกระตุ้น และความรักความผูกพันของท่านได้

ความรู้สึกถึงคำสัญญาที่ท่านได้ผิดไปและคำปฏิญาณที่ท่านได้ละเมิด

ทำให้ความมั่นใจของท่านในความจริงใจของตนเองอ่อนกำลังลง

และทำให้ท่านรู้สึกว้าเหว้อาจทรงรับท่านไว้ได้ แต่ท่านไม่จำเป็นต้องสิ้นหวัง

สิ่งที่ท่านจำเป็นต้องเข้าใจก็คือพลังที่แท้จริงของเจตจำนง นี่คือนำอำนาจที่ปกครองอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์
คืออำนาจแห่งการตัดสินใจ หรือการเลือก ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการใช้เจตจำนงอย่างถูกต้อง

พระเจ้าทรงประทานอำนาจแห่งการเลือกให้แก่มนุษย์ และเป็นของเขาก็จะใช้

ท่านไม่อาจเปลี่ยนแปลงจิตใจของท่าน ท่านไม่อาจด้วยตนเองมอบความรักของจิตใจนั้นแด่พระเจ้าได้

แต่ท่านสามารถเลือกที่จะปรนนิบัติพระองค์ได้ ท่านสามารถถวายเจตจำนงของท่านแด่พระองค์

แล้วพระองค์จะทรงกระทำในท่าน ทั้งให้มีความเต็มใจและให้ลงมือกระทำตามขอบพระทัยของพระองค์

ดังนั้น ธรรมชาติทั้งหมดของท่านจะถูกนำให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณของพระคริสต์

ความรักความผูกพันของท่านจะรวมศูนย์อยู่ที่พระองค์ และความคิดของท่านจะสอดคล้องกับพระองค์”

“ความปรารถนาในความดีและความบริสุทธิ์นั้นถูกต้องเท่าที่ไปถึง; แต่หากท่านหยุดอยู่เพียงเท่านั้น

ก็จะไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย

หลายคนจะพินาศไปทั้งที่ยังมีความหวังและความปรารถนาที่จะเป็นคริสเตียน

พวกเขาไม่ได้มาถึงจุดที่จะยอมมอบเจตจำนงแด่พระเจ้า บัดนี้พวกเขายังมิได้เลือกที่จะเป็นคริสเตียน”

“โดยการใช้เจตจำนงอย่างถูกต้อง ชีวิตของท่านอาจได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง

โดยการมอบเจตจำนงของท่านให้แก่พระคริสต์

ท่านจะผูกพันตนเข้ากับฤทธิ์อำนาจซึ่งอยู่เหนือบรรดาเทพผู้ครอบครองและอำนาจทั้งปวง

ท่านจะได้รับกำลังจากเบื้องบนเพื่อยึดเหนี่ยวท่านไว้ให้มั่นคง และดังนั้น

โดยการยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ท่านจะได้รับความสามารถให้ดำเนินชีวิตใหม่

คือชีวิตแห่งความเชื่อ” Steps to Christ, 47, 48.

อำนาจแห่งเจตจำนงเป็น “อำนาจที่ปกครอง” ในธรรมชาติของมนุษย์

และผู้ปกครองนั้นตั้งอยู่ในห้องแห่งพระวิหารของมนุษย์ซึ่งเป็นพันธมิตร

“กับฤทธิ์อำนาจที่อยู่เหนือบรรดาเทพผู้ครอบครองและอำนาจทั้งสิ้น”

สถานที่ซึ่งการรวมเป็นหนึ่งของเจ้ากับมนุษย์ชาติเกิดขึ้นภายในพระวิหารของมนุษย์นั้น

คือป้อมปราการแห่งจิตวิญญาณ มนุษย์ทุกคนมีป้อมปราการแห่งนี้ และมันยอมถูกรอบครองโดยพระคริสต์
หรือไม่ก็โดยศัตรูของพระคริสต์

“เมื่อพระคริสต์ทรงเข้าครอบครองป้อมปราการแห่งจิตวิญญาณ
มนุษย์ผู้นั้นก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์ และผู้ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์นั้น
โดยดำรงความเป็นหนึ่งเดียวของตน สถาปนาพระองค์ไว้บนบัลลังก์ในดวงใจ
และเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ ย่อมปลอดภัยจากบ่วงแร้วของมารร้าย
ผู้ที่รวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ย่อมรวบรวมพระคุณลักษณะทั้งหลายของพระคริสต์ไว้แก่ตน และถวายเป็น
ประสิทธิภาพ และอำนาจแด่พระเจ้าในการชนะจิตวิญญาณทั้งหลายให้มาถึงพระองค์
โดยความร่วมมือกับพระผู้ช่วยให้รอด เขากลายเป็นเครื่องมือซึ่งพระเจ้าทรงใช้กระทำพระราชกิจ
แล้วเมื่อเขาตานมาและพยายามเข้าครอบครองจิตวิญญาณนั้น
เขาย่อมพบว่าพระคริสต์ได้ทรงทำให้ผู้นั้นเข้มแข็งยิ่งกว่าคนอาวุธครบมือผู้แข็งแรงนั้น” Review and
Herald, December 12, 1899.

ป้อมปราการของจิตวิญญาณคือจิตใจและความนึกคิดของมนุษย์
พระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่ระบุพระสัญญาหลักสามประการสำหรับผู้เชื่อ
เขาได้รับพระสัญญาว่าจะมีแผ่นดินสำหรับอาศัยอยู่ ดั่งที่สวนเอเดนเป็นแก่ อาดัม และเอวา ซึ่งต่อมาก็เป็นภาพ
แทนของแผ่นดินแห่งพระสัญญาในการทรงทำพันธสัญญาของพระองค์กับอิสราเอลในสมัยโบราณ
ซึ่งต่อมาก็เป็นภาพแทนของแผ่นดินฝ่ายวิญญาณอันรุ่งโรจน์สำหรับอิสราเอลฝ่ายวิญญาณ
และทั้งสามสิ่งนี้ล้วนเป็นพยานที่ละบรรทัด ต่อพระสัญญาเรื่องโลกที่ถูกทำให้ใหม่
สำหรับผู้ที่มีชัยชนะดั่งที่พระองค์ทรงมีชัยชนะแล้ว

เมื่ออาดัมและเอวาได้ทำบาป พวกเขาถูก “กระจัดกระจาย” ออกจากสวนเอเดนเป็นเวลา “เจ็ดเวลา”
และภายหลังเจ็ดสหัสวรรษ แผ่นดินโลกก็ถูกทำให้ใหม่ และสวนเอเดนก็ได้รับการฟื้นคืน
การกระจัดกระจายของอิสราเอลโบราณเป็นเวลา “เจ็ดเวลา” นั้น
ได้ถูกจำลองไว้ล่วงหน้าโดยการกระจัดกระจายของอาดัมและเอวา
พันธสัญญาทรงสัญญาเรื่องแผ่นดินสำหรับเป็นที่อาศัย และนั่นคือพระสัญญาแห่งเอเดนที่ได้รับการฟื้นคืน การ
เหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาเป็นภาพแทนของการทวีความรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่องของบาปภายในครอบ
ครอบครัวมนุษย์ ซึ่งเริ่มต้นขึ้นด้วยบาปของอาดัม

พระสัญญาอีกสองประการของพันธสัญญาคือ บรรดาผู้สัตย์ซื่อจะได้รับกายใหม่และจิตใหม่
คือแม้กระทั่งพระทัยของพระคริสต์ กายคือเนื้อหนัง คือธรรมชาติต่ำกว่า และเมื่อสัมพันธ์กับพระคริสต์
กายนั้นก็คือคริสตจักร จิตคือธรรมชาติที่สูงกว่า เป็นสิ่งที่ซีสเตอร์ไวท์ระบุว่า
“ป้อมปราการแห่งจิตวิญญาณ” เปาโลสอนอย่างชัดเจนว่า
เราได้รับพระทัยของพระคริสต์ในขณะที่เรายอมรับข้อเรียกร้องของข่าวประเสริฐ
เมื่อเราได้รับความชอบธรรมแล้ว ท่านยังสอนด้วยว่า
เราจะไม่ได้รับกายใหม่อันทรงพระสิริจนกว่าจะถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง

ดูเถิด ข้าพเจ้าแจ้งความล้าลึกแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ล่วงหลับกันทุกคน
แต่เราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลง ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อแดรสุดท้ายดั่งขึ้น
เพราะว่าแดรนั้นจะดั่ง และบรรดาคนตายจะถูกชุบขึ้นมาเป็นผู้ไม่รู้เปื่อยเน่า
และเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลง เพราะว่าสภาพที่รู้เปื่อยเน่านี้จะต้องสวมสภาพที่รู้เปื่อยเน่า
และสภาพที่ต้องตายนี้จะต้องสวมสภาพที่ไม่ตาย ดั่งนั้น
เมื่อสภาพที่รู้เปื่อยเน่านี้ได้สวมสภาพที่ไม่รู้เปื่อยเน่า และสภาพที่ต้องตายนี้ได้สวมสภาพที่ไม่ตายแล้ว
จึงจะสำเร็จตามถ้อยคำที่เขียนไว้ว่า ความตายถูกกลืนไปด้วยชัยชนะ โอ ความตาย
เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน? โอ หลุมศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน? เหล็กในของความตายคือบาป
และกำลังของบาปคือธรรมบัญญัติ 1 โครินธ์ 15:51-56

หลักคำสอนหนึ่ง ซึ่งยอห์นกล่าวว่าข้าพเจ้าผู้เชื่อคำสอนอันผิดพลาดเช่นนั้นเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ยืนยันว่าพระคริสต์ไม่เคยทรงรับกายที่อยู่ใต้ผลกระทบของบาป ซึ่งได้เริ่มส่งผลกระทบต่อมนุษยชาติสืบมาแต่บาปของอาดัมเป็นต้นไป.

และวิญญาณทุกดวงที่ไม่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ ก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า และนี่แหละคือวิญญาณของปฏิปักษ์พระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว 1 ยอห์น 4:3

เหล่าอู่นแห่งบาบิโลน (ปฏิปักษ์พระคริสต์) ที่สอนเรื่อง "การปฏิสนธินิรมล" อ้างว่ามารีย์ได้รับการทำให้สมบูรณ์พร้อม ดังเช่นอาดัมและเอวาก่อนการล้มลงในบาป เพื่อว่าการประสูติของพระเยซูจะตั้งอยู่บนการปฏิสนธิแห่งพระภาวะ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) กับความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์พร้อม (มารีย์) หลักคำสอนเท็จเรื่องการปฏิสนธินิรมลมิได้กล่าวถึงเวลาที่พระเยซูทรงปฏิสนธิในครรภ์ของมารีย์ หากแต่กล่าวถึงวิธีที่มารีย์ได้ปฏิสนธิมาพร้อมด้วยความสมบูรณ์พร้อมเช่นเดียวกับอาดัมและเอวา การเสนอแนะว่าเนื้อหนังซึ่งพระคริสต์ทรงรับไว้กับพระองค์เมื่อเสด็จมาเพื่อไถ่มนุษย์นั้นเป็นเนื้อหนังที่ปราศจากบาป ซึ่งมีได้มีผลของการถ่ายทอดทางพันธุกรรมอยู่ด้วย เป็นคำสอนของปฏิปักษ์พระคริสต์

เพราะว่ามีผู้ล่องลางเป็นอันมากได้เข้ามาในโลกแล้ว คือผู้ที่ไม่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ ผู้ที่นั้นแหละเป็นผู้ล่องลางและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ 2 ยอห์น 1:7

เมื่อพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย การดลใจได้ชี้ให้เห็นอย่างระมัดระวังว่า ขณะนั้นพระองค์ทรงมีพระกายอันทรงพระสิริแล้ว การเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์เป็นภาพแทนการเป็นขึ้นจากความตายของบรรดาผู้ชอบธรรมในการเสด็จมาครั้งที่สอง และ ณ เวลานั้นเองที่เราได้รับพระสัญญาแห่งพันธสัญญาเรื่องกายใหม่

"เวลาได้มาถึงแล้วที่พระคริสต์จะเสด็จขึ้นสู่พระที่นั่งของพระบิดาของพระองค์ ในฐานะผู้พิชิตอันศักดิ์สิทธิ์ พระองค์กำลังจะเสด็จกลับพร้อมด้วยของที่ระลึกแห่งชัยชนะไปยังราชสำนักแห่งสวรรค์ ก่อนการสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ตรัสแก่พระบิดาของพระองค์ว่า 'ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงมอบหมายให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว' ยอห์น 17:4 หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ยังประทับอยู่บนแผ่นดินโลกชั่วระยะหนึ่ง เพื่อให้เหล่าสาวกของพระองค์คุ้นเคยกับพระองค์ในพระกายที่ทรงฟื้นคืนพระชนม์และทรงได้รับพระสิริแล้ว บัดนี้ พระองค์ทรงพร้อมสำหรับการจากลา พระองค์ได้ทรงยืนยันอย่างแน่ชัดแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงพระชนม์อยู่ เหล่าสาวกของพระองค์ไม่จำเป็นต้องผูกพันพระองค์ไว้กับอูโมงค์ฝังศพอีกต่อไป พวกเขาสามารถระลึกถึงพระองค์ได้ว่าเป็นผู้ทรงพระสิริเฉพาะพระพักตร์จักรวาลแห่งสวรรค์" The Desire of Ages, 829.

พระสัญญาแห่งพันธสัญญาเรื่องแผ่นดินสำหรับอยู่อาศัยนั้น จะสำเร็จครบถ้วนในโลกที่ทรงสร้างขึ้นใหม่ เมื่อเอเดนได้รับการฟื้นฟู และการกระจัดกระจายของมนุษยชาติของอาดัมคนแรกตลอด "เจ็ดวาระ" (เจ็ดพันปี) ได้สิ้นสุดลง พระสัญญาแห่งพันธสัญญาเรื่องกายใหม่และกายอันทรงพระสิรินั้น จะได้รับประทานในคราวการเสด็จมาครั้งที่สอง ในช่วงพริบตาเดียว

"เรื่องราวของเบเรเลเฮมนั้นเป็นหัวข้อที่ไม่มีวันหมดสิ้น ภายในเรื่องนั้นซ่อนอยู่ซึ่ง 'ความล้ำลึกแห่งทรัพย์สมบัติ ทั้งพระปัญญาและความรู้ของพระเจ้า' โรม 11:33 เราพิศวงในความเสียสละของพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงแลกพระที่นั่งแห่งสวรรค์กับรางวัล และทรงแลกการทรงสถิตท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ผู้ถวายการนมัสการ กับสัตว์ในคอก

ความเยอหยิ่งและการพึ่งตนเองของมนุษย์ย่อมถูกตำหนิในเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ กระนั้นก็ตาม นี่ยังเป็นเพียงจุดเริ่มต้นแห่งการทรงถ่อมพระองค์ลงอย่างอัศจรรย์ของพระองค์เท่านั้น สำหรับพระบุตรของพระเจ้าแล้ว แม้เพียงการทรงรับเอาธรรมชาติของมนุษย์ ก็แทบจะเป็นความถ่อมพระองค์ลงอย่างหาที่สุดมิได้อยู่แล้ว แม้ในเวลาที่ยอดมั่งคั่งดำรงอยู่ในความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของตนในสวนเอเดน แต่พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์ในยามที่เชื่อสายมนุษย์ได้อ่อนกำลังลงเพราะบาปตลอดสี่พันปี เช่นเดียวกับบุตรทุกคนของอาดัม พระองค์ทรงรับผลแห่งการทำงานของกฎยิ่งใหญ่แห่งพันธกรรม ผลเหล่านี้เป็นประการใดก็แสดงให้เห็นแล้วในประวัติของบรรพบุรุษฝ่ายโลกของพระองค์ พระองค์เสด็จมาพร้อมด้วยมรดกทางพันธกรรมเช่นนั้น เพื่อทรงร่วมรับความโศกเศร้าและการทดลองของเรา และเพื่อประทานแบบอย่างแห่งชีวิตที่ปราศจากบาปแก่เรา” The Desire of Ages, 48.

เมื่อมนุษย์คนหนึ่งมีคุณสมบัติตามข้อกำหนดของชาวประเสริฐ เขาก็ได้รับจิตใจใหม่ในทันที คือแม้แต่พระทัยของพระคริสต์ แต่ร่างกาย หรือดั่งที่เปาโลเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “เนื้อหนัง” นั้น จะเปลี่ยนแปลงเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง ธรรมชาติชิ้นต่ำซึ่งประกอบด้วยความรู้สึกนั้น มิได้ถูกกำจัดไปเมื่อกลับใจใหม่ ความรู้สึกเหล่านั้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของลักษณะศีลธรรม ยังคงอยู่จนถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง ความรู้สึกเหล่านั้นเป็นตัวแทนของระบบอารมณ์ ซึ่งสัมพันธ์กับระบบฮอว์โมน ทั้งยังเป็นตัวแทนของประสาทสัมผัสที่สัมพันธ์กับระบบประสาท องค์ประกอบทั้งปวงของธรรมชาติชิ้นต่ำของมนุษย์ที่จัดว่าเป็นความรู้สึกนั้น แบ่งออกเป็นสองประเภทพื้นฐาน ประเภทหนึ่งของความรู้สึกคือแวนโน้มที่เราสืบทอดมาจากบรรพบุรุษของเรา และความรู้สึกอีกประเภทหนึ่งคือแวนโน้มที่ถูกบ่มเพาะขึ้นซึ่งเราได้พัฒนาขึ้นโดยการเลือกของเราเอง

แวนโน้มบางประการที่ได้รับการถ่ายทอดมาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของโครงสร้างแห่งความเป็นมนุษย์ และแวนโน้มบางชนิดที่ได้รับการถ่ายทอดมานั้น โน้มเอียงไปสู่การกระทำชั่ว ส่วนลักษณะนิสัยทางความรู้สึกที่ถูกปลูกฝังขึ้นคือสิ่งที่เราสถาปนาขึ้นโดยการเลือกของเราเอง และแวนโน้มที่สืบทอดมานั้นถูกถ่ายทอดผ่าน “กฎยิ่งใหญ่แห่งพันธกรรม”

พระเยซูทรง “รับเอาสภาพความเป็นมนุษย์ไว้เมื่อเชื้อชาติได้อ่อนกำลังลงด้วยบาปตลอดสี่พันปี ดั่งเช่นบุตรทุกคนของอาดัม พระองค์ทรงรับเอาผลแห่งการทำงานของกฎยิ่งใหญ่แห่งพันธกรรม ผลเหล่านี้คืออะไรนั้นได้แสดงให้เห็นแล้วในประวัติของบรรพบุรุษฝ่ายโลกของพระองค์ พระองค์เสด็จมาพร้อมกับพันธกรรมเช่นนั้น เพื่อทรงร่วมรับความเศร้าโศกและการทดลองของเรา และเพื่อประทานแบบอย่างแห่งชีวิตอันปราศจากบาปแก่เรา”

แม้ทรงมีผลแห่งการทำงานของกฎยิ่งใหญ่แห่งพันธกรรมตลอดสี่พันปี พระเยซูก็ทรงควบคุมแวนโน้มเหล่านั้นให้อยู่ใต้บังคับเสมอด้วยการใช้พระประสงค์ของพระองค์ และไม่เคยทรงมีส่วนแม้เพียงครั้งเดียวในการบ่มเพาะความรู้สึกอันเป็นบาปใด ๆ

หากพระเยซูทรงรับเอากายมนุษย์เช่นที่อาดัมและเอวาเป็นอยู่ก่อนที่พวกเขาจะทำบาป โดยมิได้ทรงรับผลแห่งความอ่อนกำลังของมนุษยชาติซึ่งได้เกิดขึ้นตลอดเวลาที่สี่พันปีแห่งความเสื่อมทรามแล้วไซ้ พระองค์ก็คงมิได้ทรงเป็นแบบอย่างว่าบุตรทุกคนของพระเจ้าจะมีชัยได้อย่างไร

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป

“หลายคนมองว่าความขัดแย้งระหว่างพระคริสต์กับชาตานิมีได้มีความเกี่ยวข้องเป็นพิเศษใด ๆ กับชีวิตของตนเอง และสำหรับเขาทั้งหลาย เรื่องนี้จึงมีความน่าสนใจเพียงเล็กน้อย แต่ภายในขอบเขตแห่งดวงใจของมนุษย์ทุกคน การโต้แย้งครั้งนี้ก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ไม่มีผู้ใดละทิ้งแถวของความชั่วเพื่อเข้ารับใช้พระเจ้าได้ โดยไม่ต้องเผชิญกับการโจมตีของซาตาน
สิ่งล่อลวงที่พระคริสต์ทรงต่อต้านนั้นคือสิ่งเดียวกับที่เราพบว่ายากยิ่งที่จะต้านทาน
สิ่งเหล่านั้นถูกเร้าต่อพระองค์ในระดับที่ยิ่งใหญ่กว่ามากเพียงใด
ก็เท่ากับว่าพระลักษณะของพระองค์ประเสริฐเหนือกว่าของเราเพียงนั้น
ด้วยน้ำหนักร้อนนำสะพรั่งกลัวแห่งบาปของโลกทั้งสิ้นที่ตกอยู่เหนือพระองค์
พระคริสต์ทรงผ่านการทดสอบเกี่ยวกับความอยากอาหาร เกี่ยวกับความรักโลก
และเกี่ยวกับความรักในการไถ่อดตน ซึ่งนำไปสู่ความอวดดีลวงเกิน
สิ่งเหล่านี้เองคือการทดลองที่ทำให้อาดัมและเอวาพ่ายแพ้ และที่เอาชนะเราได้อย่างง่ายดายนัก”

ซาตานได้ชี้ไปที่บาปของอาดัมเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ยุติธรรม และไม่อาจเชื่อฟังได้
ในความเป็นมนุษย์ของเรา พระคริสต์จะต้องไถ่ความล้มเหลวของอาดัม แต่เมื่ออาดัมถูกผู้ล่อลวงโจมตี
ผลหึงปวงของบาปยังไม่ได้ตกอยู่กับเขา เขายืนหยัดอยู่ในกำลังแห่งความเป็นมนุษย์อันสมบูรณ์
ครอบครองความเข้มแข็งบริบูรณ์ทั้งทางจิตใจและร่างกาย เขาถูกห้อมล้อมด้วยสงราสีแห่งเอเดน
และมีสามัคคีธรรมกับเหล่าสัตว์ภาวะผ่ายสรวรรค์ทุกวัน แต่หาได้เป็นเช่นนั้นกับพระเยซูไม่
เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อเผชิญหน้ากับซาตาน ตลอดเวลาสี่พันปี
เชื่อชาติมนุษย์ได้เสื่อมถอยลงทั้งในกำลังทางกาย ในพลังทางสติปัญญา และในคุณค่าทางศีลธรรม
และพระคริสต์ทรงรับเอาความอ่อนแอของมนุษยชาติที่เสื่อมทรามนั้นไว้กับพระองค์เอง โดยทางนี้เท่านั้น
พระองค์จึงจะทรงช่วยมนุษย์ให้พ้นจากห้วงลึกต่ำสุดแห่งความเสื่อมทรามของเขาได้

“หลายคนอ้างว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระคริสต์จะทรงพ่ายแพ้ต่อการทดลอง ถ้าเป็นเช่นนั้น
พระองค์ก็ไม่อาจทรงถูกวางไว้ในตำแหน่งของอาดัมได้
พระองค์ก็ไม่อาจทรงได้รับชัยชนะซึ่งอาดัมล้มเหลวที่จะได้รับ
หากเราไม่ว่าในแง่ใดจะต้องเผชิญความขัดแย้งที่หนักหน่วงกว่าที่พระคริสต์ทรงเผชิญแล้ว
พระองค์ก็จะไม่สามารถทรงช่วยเหลือเราได้ แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราได้ทรงรับสภาพมนุษย์
พร้อมด้วยความรับผิดชอบทั้งสิ้นของสภาพนั้น พระองค์ทรงรับธรรมชาติของมนุษย์
พร้อมด้วยความเป็นไปได้ที่จะยอมแพ้ต่อการทดลอง
ไม่มีสิ่งใดที่เราต้องแบกรับซึ่งพระองค์มิได้ทรงอดทนผ่านมาก่อน”

“สำหรับพระคริสต์ก็เช่นเดียวกับคู่บริสุทธิในสวนเอเดน
ความอยากอาหารเป็นพื้นฐานของการทดลองครั้งใหญ่ครั้งแรก ตรงจุดที่ความพินาศได้เริ่มต้นขึ้นนั่นเอง
งานแห่งการไถ่ของเราจึงต้องเริ่มต้นขึ้น ณ ที่นั้น
เช่นเดียวกับที่อาดัมล้มลงด้วยการปล่อยตามความอยากอาหาร
พระคริสต์ก็ต้องมีชัยชนะด้วยการปฏิเสธความอยากอาหาร
‘ครั้นพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน ภายหลังพระองค์ก็ทรงหิว
และเมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ จึงทูลว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงสั่งให้ก้อนหินเหล่านี้กลายเป็นขนมปังเถิด แต่พระองค์ตรัสตอบว่า มีพระคำภีร์เขียนไว้ว่า
มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ แต่ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

“ตั้งแต่สมัยของอาดัมจนถึงสมัยของพระคริสต์
การปล่อยตัวตามใจตนได้เพิ่มอำนาจของความอยากและราคะตัณหา
จนเกือบจะมีอำนาจควบคุมอย่างไร้ขอบเขต ดังนั้นมนุษย์จึงตกต่ำและเจ็บป่วย
และด้วยกำลังของตนเองยอมเป็นไปไม่ได้ที่จะเอาชนะได้ เพื่อประโยชน์ของมนุษย์
พระคริสต์ได้ทรงพิชิตโดยทรงอดทนผ่านการทดสอบอันหนักหน่วงที่สุด เพื่อเห็นแก่เรา
พระองค์ทรงสำแดงการบังคับตนที่เข้มแข็งยิ่งกว่าความหิวหรือความตาย
และในชัยชนะครั้งนี้ได้รวมประเด็นอื่น ๆ

ที่เกี่ยวข้อกับความขัดแย้งทั้งปวงของเรากับอำนาจแห่งความมืดไว้ด้วย” The Desire of Ages, 117.